

Solablad
Tjallfari.

Kemur úr am
an hvein Sangu
dag, epti minna
en Respsólsrapp
úðarkú i
hveit spjti.

Sveitarblad

Uppsögn skrif-
leg. Ogild nema
Komin sé til
ritnefndar
því minni
25 April n. l.

Tjallfari.

3 Aro 2 Kerfi / Blad N° 4.

Steini Laugard 3/1/1903.

Ritnefnd:

Einar Gíslason.
Þjórn Guðmundsson.
Sigurjón Jónsson.

Þigpráttis.

Geislum los frá glöy hlíni,
grund um fálva hausta stundur
glitras ról á svella lögin,
sem uppsólgu af foldar undur.

Fuglin kvædur haustljóð hnjúsim,
hamsy gleði blöndnum róttum,
á bjarkar hvostum hvítra prestir
halbra tinda norri róttum.

Markar fljóh með fránum stráumi
föll á milli hífud ísa,
isbakkur í hielu hjúpi
haustins frosti góbla lýsa.

Grumar milli blána bakka
bólgin stráumur, línga glöðum,
þá hefir fastid lagt í lading
lögun breiða á ymsum stöðum.

Ríða undan Eyjafjöllum,
átta dröngur vörum jörum,
blíkar ról á skafna skildi
skautid glitras bangs á jörum.

Já má þóáinn Sigfusarfa
 ein þeir fylgja lundar hnjörfa
 Hrafnur, Grani, Gunnar Lambi,
 getu Lodu má og Þjörfa.
 Þotum einu ^{gætt} ~~fljótt~~ ad fljóti,
 gagna molli Lambi vidu
 skiltu blika sól und sváru
 eignist má i sanda skidum.
 Þad mun vera þóáinn þjáir,
 þessir alla mig ad finna;
 einum ofan fyrst med fljóti
 fram á isnum skal þeim sinna
 Þar, sem iinn þungar beyðast,
 blá þar strannur fram es knúinn
 þui má eignist þar þyir nedan
 þvest um sping af islibúinn.
 Þeum hlidu þegnar allir,
 þá upp spratta himn megin
 dröngir finna i glöstum gerdum
 glóir á vord ut slidum drögin.
 Þóáinn kemur þar Skarphedinn

þegnum undan seidum spranga
 heitast Hári, Helgi, Grinnur,
 Háskulda nam eiddast ganga.
 Halda ofan fyrst med fljóti
 fram ad brúnni stefa eidan,
 Skarphedinn þá skör nam losna
 skjótt þui stansar hetjan fida.
 Vidu retist þá á þrúfu,
 þannig Hári svör nam herða
 skundum áfram skjót mig gonnar
 Skarphedinn mun ei seinni verða.
 Þegar bundid þvenngim hafti
 þegu upp stól á leggjum beinum,
 þramm ut augum ogi geisti
 algadi blóð i hjarta leinum.
 Malu veigim itum augum,
 ofan hleigus svo ad fljóti,
 gneid hildigis þringidandi,
 himr standa beint á móti.
 Upp sig hefur hetjan knáa
 hleigus yfir stranna drögin

tölf þar almi tjásk maldar,
 titubdu og skulpu ísa lögur.
 Stöðvadi eig á svelli hálu
 svo fótstíðu semna náði,
 þetta skíði í skjótri svipun
 skatna engin þar að gati.
 Skjöttu að þrání á ^{skoru} ~~því~~ svelli
 Skarphédinn er áfram síður,
 hátt með seidda rimmigýggi
 sekkinn klaufi herdar nitur.
 Hamn er stansar höf við þetta
 högginn náðu ein sekknum kennda
 skíði heldur þessu þannig
 þar til kom á svellsins enda.
 Hér hann brestur heldur að nedan,
 hljóp þá hvar er mest hann kummi,
 er þeir flýttu að skjóna skárum
 Skarphédinn varð ljóð af munni.
 Eptir er Góms og Helya hluti
 að hefna þess er jall lét þína,
 kappu tvö á kneri fridun,
 kvad mun dvelja brodur minn.

Uppá svellið hlýjar hlampa,
 Hoappur kom á móti þegnum
 Gómsur hönd af honum sníður
 Helyi lagði hann spjót í gegnum
 Skarphédinn með eiri ogri
 allan bikinn Þjörfa sundar,
 hinum falla hendur náðu
 heljan fram að þessum skundar.
 Fram í þöyfu flokkinum náði
 fast og greypti þar sem lendur
 Gunnar rítti á sveyflu og Gómsur
 einum hilt með hvorni hendi.
 Kroppu tvö og leikid hefi
 ljáid með kvad við skal gjöra
 Kappin mætti: en Hári svarar,
 "Kalla og best þá drögnu vera."
 "Eptir nemmi og hvar að höggva
 og hradist þessa sláða valla"
 síðan öllum gríð þeir gáfu
 greyin þegin burtu lalla.
 Að Bergþórshvoli hlýjar halda
 hreysti gnöttin sem að stíður

Þegar frætust fallid þrains,
frægtir hlutu en vin send midur.

Sigurjónasem.

Nokkur orðum Ameríkuferdar
Þessa þess ad mið þessu nýlega hlötnast einangra
ad lesa allanga grein i Gallfara ríðasta bladi
rídavíkjandi Ameríkuferdum, sem mið þessu svo máttu
laust vel i get, þá þessu er mið þessu til ad
láta álit mitt i ljóni um þetta efni, þessu þessu
þad þessu mið þessu vanti noga þessu mál-
inu rídavíkjandi.

Ameríka, þetta orð er alþessu þessu i Íslandi;
þad er ekki alþessu þessu talad um þessa jarðnesku
paradis, um alla þá dýrd og alla þá sálu, sem
svo átal margis hugna er þar. - Þad verður ekki
á mati þessu þessu, ad Ameríka þessu mága þessu þessu
þessu Ísland, með öðrum orðum, máður nýttur
margra góða i vesturheimi sem ekki er þessu
á þessu, en þar er líka margi á þessu ríd ad þessu,
sem við þessu i Íslandi þessu þessu til;
þessu þessu þessu annar er háld og stjálþýgg þessu

þessu um við þessu þessu og jónsum sodaleyum
atþessu, sem eigi alþessu þessu varð við þessu i öðrum
lönðum; svo sem þessu þessu, þessu þessu,
þessu þessu, og þessu og þessu rídavíkjandi, er við þessu þessu til.

Þessu þessu þessu þessu þessu til vesturheimis
i stór þessu, selur eignir sínar þessu minna en hálf-
rídandi, þessu rídandi alls þessu þessu, og þessu rídandi
ekki eitt einasta orð af þessu sem talad er og afleiðing
er er þessu þessu, ad þad er þessu með þad sem þessu þessu
er þessu. - Þessu þessu um þessu þessu, er þessu
þessu þessu þessu, þar, sem er þessu ad þad er við þessu
þad sem þessu þessu. En við þessu er er ad þessu þessu.

Þessu og við þessu þessu þessu þessu til Englandis með
þessu þessu, eptir ad þad er þessu ad þessu þessu eða
þessu þessu þessu i þessu þessu, eptir þessu er þessu
þessu rídandi við ad þessu, svo þessu þessu þessu, má
þad þessu svo og þessu þessu, þessu til þad þessu svo
þessu þessu og er þad ekki þessu en i medallagi gótu
þar, sem þad þessu þessu þessu, nema þá þessu
þessu rína Agentana. ef þessu er þessu þessu
með þessu. Þessu þessu þessu þessu þessu þessu
þessu, en þessu þad þessu allu til þessu ad þessu

og glada hjá/von um ansýju og glæsilega framtíð, það
 lét eg ósagt, fer það vist nokkud eptri skaplyndi
 hvers eins, og eptri þui, sem mér hefir verið sagt
 af lifnadar háttum manna þar, þá held eg að það
 hefti mér þessileg áhrifa mig að lifa þar svo
 vit um skilyrti. — Loks kemst það alla leið til
 Ynniprey eða annara borga, er það hefir lesið þar
 bréf til, er vita þar á Emigranda hús, má lifa
 þar þangað til skild folk þess vitjar um það, eða þui
 er út segad eitthvað til að starfa, ellegar að það tekur
 þann kost að útvega ein hvern óskortadum lands-
 þarft og eigi það mi engar leyfar af eignum
 heiman af þóni verður það að taka lán til að nema
 ein upp ein hveju hveysi, og eru þar mörg ein
 og norri má geta mjög áfullkomin i fyrstu, og hefir
 þeim verið lýst þannig fyrir mér, af þeim, sem um
 það hafa vitad, að hláðir væri þjáum með flötum
 höntum hveju afan á amad og geis nelyt á bro-
 umum, víðan troddi morn og skýt i rísumar á
 milli. Norri má mi geta að þannig lýnd hús ein
 ekki notu ley til íbúðar i þeim nistandi húða, sem
 þar er, og mundi ef laust þynja lítið til þeirra Roma

Þi á von fatoku Íslandi, ekki einu sumi lifandi i
 þeim, þótt við hefðum afna eða eldasilus og eitthvað
 hláð brema hl aðhalda il i þessum hveysum aðdegin-
 til, sem engum mun heldur detta i huz, þui gott þrad veru
 að abla ein eldi víðar þar vestra.
 Þi höfum mi fylgt lönd okkar alla leið til þessa þynishuz-
 aða selu stads þeirra, og vist fyrir okkar nokkud af
 þeim er víð leikum, sem þui eru sam fara, að ferlast ein
 langa leið, þá margt er átalid, sem maður getur þess
 gest ein huz mynd um. Það er góðlegt að huzsa til
 þess hvernig folkid letur lína ásvipum föðu lands-
 övini Argentana. Þjuga að ein og nanna sig til að
 yfir gefa þetta fatoku og þamenna land, það er minid
 að nokkum Íslendingum skuli gjörn sig að þeim ódreyg.
 Þvi það er áreiðanlegt að landid getur ein tekið miklum
 framförum, ef menn sameinuðu þraptomu hl að vinna
 gjálfum ein og föðu jöndum gagn, væri það vist
 söma sam leyra, en að stöðkva i aðra heimsálfo, þar sem
 það þekki lítið til, nema af afeyrum þeirra nanna
 sem Meypti ein fyrir stöfi hl að loska folk þangað.
 Enka eg ein þessar línu og víð lesendur þjall-
 fara, sem ein einu skodunar og eg i þessu efri

og voru áskillegt að þeir, sem eru minn fæðari leskju mátti
til fæðari ihugunar; benti á þótti landsins og þess
framfarir og það getur tekið i ymsum greinum.

Óska ég svo ymsum öllum kom lesendum gleði leys
nig áv. H.

Andstæðingur föstulandsguðjanna

Í 3. tölubl. 1. heftis Þjallfara n. l. á las ég grein með
fyrir ragninni Ísland og Ameríkufæðri. Hefundur
nefndu greinar, er sem lesendum Þjallfara og þannig,
ung og yndal megi. Þára gömul, menntud vel og af
myndur fótti þessum, skilgjafi vel hvaða tímabili hún
hefur til i framfara rögu manns kynsins, um leid
og hún skilur að rétt, rítt **há gáfuða** með það
edli og þá miklu höllum, sem hún finnur i edli
sinu, þá ungt sé, að hún á eptu að fram koma
i þessu föstulandi rímu. Þetta heiti elskandi
föstulands ungmenni þessu vil föng rín i þeim
tilgangi, að sjna hinum vopnþáttu Íslands-
nigjum ást þá þeir þafa á föstulandi
rímu; um leid og ungmennið tekur á það vald

ad lýsa með vel völdum ordum, eigin ley leikum
þessu ~~mama~~, réin af landi flytja og ást þessu á
föstulandi rímu. Þessi fyrsti opinberi er settur megi-
jasinnur i þessu föstulands rímu er dvermi þessu
edn stótt, heldur hím hreynti skeid er settur, sem
aðeins þessu grastitri þessu eru apt til.

Þú skynsamlegasta stefna, sem ung og fríð megi
getur tekið tekið sé fyrir þessu Tanomark, frá sjónar-
mídi hvalteisinnar og vitnildasinnar, til þess að láta
um heiminn veita sé atþygli, er óþad sé: 1. ~~Ad sita~~
rita um það efni, sem er á þessu á fullkominni og þessu
litilli skynsemi. 2. Ad þafa nógu mikið af þessu mikið
þessu leyjum ordum, sem höfundasinnu gati nauðast varid
þessu rétti, eft til komi. 3. Ad sita þessu að högt sé
að hreyja flestaf þessu, sem ritad er. 4. Ad lást rita og
semja, en vera ekki þessu um það, en verda ^{eftir þessu} ritad þá allt til
leins þessu öðrum. - Þessu áður lýsta yndala föstulands
gati, ella ég með hálfum huga og skjalfandi þessu
að vara nokkum ordum i Þjallfara, sem eru þessu
efni, að reyna til að hreyja nokkum ord i áður
nefndri grein megi sinna. Ástalam fyrir þessu, að
ég vara grein þessu er sé, að ég er sé sé

af lesendum Þjallpara, sem er ein ræðing ad flytja til Vestur
 heims, og þar sem engum öðrum af lesendum hans hefir
 til huga komid ad flytja af landi þess, og þar sem enginn
 má lesa Þjallpara, nema þeir rættu meðlimir hans, þá er
 andrætt hvegið er allad, og er eg þu nauðbeygður til
 ad veita mig, þótt það sem ~~tölu~~ illa ad setja þess greina
 i blað okkar, sem heldur engja englega, en þar sem en
 er reynt, hvort eg fer minni hallara þyri höfundisgreina
 imar og hennar venela fólks, þá legg eg nið i ad
 svara höfundinum, um leid og eg endur ~~þess~~ les-
 endum Þjallpara þar atviti i nefndisgrein, sem
 eg setta ad mitt mola.

Þyristu blaðsida nefndis greina er rituð
 með þolandi skynsemi og höflegu orðfori, en það gat
 nið ekki stáid lengi, þu afaslega á amari ríðu regis
 meggjum: "Amerikufestir stafa ad minni áloti beinlinis
 af mennta skorti - eða menntunarsleyrimum það vera
 orðad - og epillum þjádaránda." Hér þykki mér meggjum
 taka ríð minni dómvald, þar sem þu þykist vera
 þess um ad doma menntun amara og þjádaránda.

Eg þykir mitt leyti tek mér það dómvald ad segja, ad
 höfundur áður nefndis greina setninga hafi allt af

lítið við til þess ad doma um eiginlegleika óþekktu manna,
 og þu ríður þess um ad þess samau nátturu þar heill er
 heims álpu og lítils hólma, sem höfundurinn þess þá
 allt af lítið. Og efast ekki um, ad hves maður
 með heilbrigðri skynsemi getur ekki neitad þu, ad
 Ísland er helkur i lölu þessu landu, hvað hveitt stöðu
 og nátturuþar enestis, sem hefir midra góða nátturuþar
 ad bjóta börnum sínum á mót við fleiri þessu annara
 landa. Þess vegna getur landfræðingurinn og nátturu-
 fræðingurinn ekki dulist, ad Ameríka, ad undan teknum
 þess hlutum hennar, sem liggja i heims skautu þau, og
 sem kallast heims skautu lönd-gengur i gegnum þess
 beltí jafnarinnar, sem hafa hit góðra mesta nátturuþar,
 sem jönd vor hefir til ad þess. - Hestis þessu manna
 , sem flutta hafa vestur, hafa ekki gefid neinum hús á
 landi fullvissu um, hvar þess myndu setjast ad i Ameríka,
 þu það er ad miklu leyti komid andis vilja hvers og eins, sem
 vestur flytja. - Þessu er þessu þessu helgustu lífs-
 skylda og eðli manna, sem Guð hefir bótad og gefid þessum,
 er ad hves og einu leitist við á rættan hátt og róm samlegan
 ad lifa þess á hveittinum, sem honum gengur best ad lifa,
 eða með öðrum orðum, ad þess sjónir hefir gefid öllum

14
fulls leyfi til að komast að því fullkomna takmarki
í lífinu, sem hvarjum er unnt, hvort sem það er á hans
eittu þadingslandi eða ekki. Lífsedlinn er þannig
farid, ei það með réttu edli, að það leitist allt af við aðna
sem allra fullkomna takmarki í lífsbáttunni, enda
ekilur ei hves manulega, sem stílus til gang til-
veummar, að lífid er eilíf fram þri un, og til þess
er mannum gefin skynsemi og fjálsræði ásamt þeim
eiginleika, sem talin er, að mannum einum ei gefin
fram yfir dýsin, n. l. ei að maðurinn einn af dýsunum
getur lífad alstada á hinnettinum. Hef af sjáum ei, að
maðurinn er gæddur þeim eiginleikum af náttúrunum
hendi, að hann geti lífad, hvar sem vill á jörðunni, og
til þess eru honum gefin þessir yfirburðir, að hann
geti valid lífi sínu góðan og byggilegan samastad.

Getta er náttúru lögmál af tilverunni eit, en ekki
af hvarstjórum eða ~~heim~~^{þeim} manna hroka tilbúid; og
eftir náttúru lögmálinu vil ei heldur fara en manna
reitningum, því mikil vantar ein til að þekking
mannanna á náttúru lögmálinu ei er mikil, að þeim
farist að gefa ið. lögmál, sem stíðis algjörliga á
móti því edlilega, hvar eueis lífsedli manna.

15
Samkvæmt þessum meðföddu framriðnas edli lífsins, er
það mannedlinn í alla stadi leyfilegt og edlilegt, að
leitast við að ná því fullkomna stigi í lífinu, án
þess að hvegi ei með réttu að takmarka mannum við þann
stad, sem hann er fæddur á, og því eina að leyfilegt ei
að halla fram ^{þá} mannum í fosturlandsveikara, þó þeir
flyppi sig til á jörðunni, sem þeir hafa fulls leyfi til.
Þórnandi er það að gegna, að þessir flutningar manna
eru ekki óþinglega þeim til gófu eða framfara í lífinu,
en framtíðin er mi öllum að mestu leyfi hulín, sem ei
edlileg afleiðing af skammtsyni og ófullkomlegleika
hins manulega edlis; en áspíllt mannedli drognar hid
innu í mannum áfram og leitadu fyrir þis í fram-
fara áttina. Þóri það ekki gudsþakka vert, ef Eostimón
á Gæsonlands byggðum, og yfir höfund allir þeir villtustu
menn heimskanta landanna, sem fæddir eru og ala aldur
sínu í skammarríkis lífveunum, hefðu þá skynsemi
og þekkingu, að geta flutt sig til þeirra landa, sem
þeim veri óneitanlega í alla stadi betra að lífa í.

Hefur mi náttúran fastákvæð þessum óþogabörnum
vealdasinnar að ala allan sinn aldur í skúna skoti
tilveummar. Þóri það ekki þessas samkvæmt edli

16
tilvernumar ad þessi aumingjar meyndust og leitudu fyrir
ei betri framtíðar aumingjar á hnetinum? Hafa ekki
þessi aumingjar fullan rétt ad njóta eolu betri landa, og
þessing þeirra leyfi þeim það? Voru mi rétt ad leggja
þungan dóm á þessa menn, þitt þeir eptir lífs eðlunn
leitudu ei betri framtíðar? Voru rétt ad kalla þessa
menn föðuslands vikarna? — Góðin er i réttum skilun
ingi þadringar land mannsins, sem hann hefir fullt
leyfi til frá tilvernumar hendi, ad lifa á, þar sem hann
þekkast; samt þó samt þú, sem eðli hans lýður honum
ad leita fyrir ei.

Hér með er til nefnd rétning meggjarinnar
alveg þessinn og einn vitlegur. Þó þau sem meggjar hefir
um. Agentanna, sem er að samli, ad ei get ekki verið ad
mannspilla mér á ad roara þeim, enda þó mér þau
er ekki við. — Þó þau þessingar skorti reglu meggjar, ad
allt ei afas dýgt i Vesturheimi, nægt er þar minni
ábyrgun en hís, en samt aptur dýgð. Af mis skilun
ingi og þessingar skorti, reglu þú en þessinn, ad þeir
menn sem hídun þlyfja til Vesturheimis, vinnu þar
þau veru, sem þeim þykki dónaleg ad vinna á Ís-
landi. Garna hygg ei ad þessi hafi förlast; hís
hefir

17
þagst i þessa heimar, þú unga uppvarandi kvem-
þjóð á Íslandi. Ameríka hefir þann kost fram yfir
Ísland, ad þú virdi veru þú, en þú ekki mest
eptir skattlegu ytra útliti og yðju lósi, sem
höfðingjum á Íslandi er sv. tit. — Í Ameríka þykki
rími ad vinna alla vinnu og veru þú, en þar
i engri nidurþingun, sem rétt af þú, ad veru
þólk gengur frá vinnu rími, þó ei og ritur sv. til
þóðs með þeim heltri, þegar ^{stendur} unga ad þeir vinnu þjá
þessinnar minnum. — Þó þau þess ad ei er ekki dýg-
þadringur, skal ei ekki mi i þetta skipti stala um þess
híðing á vinnu ei sú dónalegasta vinna, sem til
ei. Og þess ad sei um gengist sv.!!

Þó þessinn þú föðuslandsráðinn þann Gunnar ^{þú} Hlíðasenda.
Og veru mi ad jata það, ad skynsemi min er ekki á en
hann stigi, ad ei þú ad taka mi það dónaleg yfir
þessinn og eigin ^{leg} þessinn þess manna, ad
ad reglu fyrir vist, af þess híd ad þetta hefir þessinn,
sem þessinn hefir þessinn ad þessinn, á þessinn
þessinn við þessinn minna líftíma bíli. Og þess þessinn
ástudu til ad huga, ad hís ei ekki eingöngu um föðus-
lands ást ad roða, heldu þess hís i þessinn til þessinn

þarfi sem aðri af þomendus jarðacimmar.
 Þvo kemur mi þad góða ord, ad þei sem af landi
 flytja síu föðuslands roikarar þessu ordi stæ
 egi ekki ad þessu rími ad manni þetta me á ad
 svau.

Þvo kemur: „Eg vildi samarlega heilur láta
 eptir þomendus mína gétu sakid blóðug eyra
 mín um langaleid eyndar og orþýddar, all ad
 þínum síðasta áttanga, heilur en ad flytja
 föðuslandid mitt.“

Þetta eru einhver þín allra sjálfþýggings-
 legustu og óþveinlyndislegustu ord, sem egi
 hefi heyrt, eptir mín um rími ad dema.

Þei lítur út fyrir ad þonguþórðin þafi gefid
 af rei þad af þveini, sem e ekki háð atvitt-
 um ^{við} á þudanna, heilur ad þíu ei ad öllu leyti
 sjálfstod i lífsþvættum; en þia spast egi um,
 ad meggjar ei fyrir þeim öllum i mentum,
 sjálfstod og föðuslandsast, sem þafa
 alid aldur sínu þjoni sínu föðuslandi.

Þad er stid hegra ad segja en gjörn.
 Þad seynir ekki á þappan þys en á hölmum

er komid, þa er betur ad standa stidugur i
 áformi sínu en segja minna.

Þetjum mi svo ad þessu föðuslandsdrotningu góði
 fyrir þui ádati ad binda sína milku ást við
 ein þvem af Íslands konum — þad e ad segja,
 ef ástin gengi ekki öll i þarfi föðuslandsins —
 sem hefti þau rísi innst i sálu sími, ad fara
 þafu vel af Íslandi, ef rísi tímans þleri,
 þonum þad i brjóst. Þkyldi mi þetta ~~þetta~~
 eittar landsgod, ef þad hefti mi eins mikla
 ást á manni sínum, sem föðuslandinu eða
 þannu me mi, segja ekkid við manni sínu
 og vera þys á landi sínu, þið þíu hefti
 þannu me lítid ad þlifa á, en þíu mög.

Þotv ekki madurim ein þverra eð svana
 vegna þreyt rei betur ad lifa þjoni föðus-
 jördinni? þu, at rísin en atid nóg, og engin
 skyldi taka af þui, sem þann veit ekki.

Engin veit sína opi þys en all e.

Þad endingu heit egi þessu gétid, ad óþvein-
 lyndi e einhver rí smá sálarlegasti eigin-
 leyðleiki, sem madurim e gaddur, þa

21
minu sjónar mudi ad dema.

Verdi mi svarad, þá bjót eg við af fylka
út, en um eina örk af n.k. Þjallpara.

Ad ridustu vil eg árna þess, ad hinum unga
sibrnillingi mætti þökkast, ad sita ekki
um einu flokin málefni, ad harid segi eitil
við höfund hennar.

É er ad annar en hin undirritaða
skjaldi hafa samid áður nefnda gæin, þá
til einnast honum þetta mitt svar, en með þess
sleppur þú.

Indridi G. Sveinsson.

Nokkur orðum gátur.

Skidur þykir mi þad heppilegt, ad hafa þá
vit leyfu i Þjallpara, um himni þess verandi sit
nefnd þökkast ad kalla gátur, en um ad
mesta leyti ein vit leyfa, um nefnd sit nefnd
getu ekki med situm vandi ad við sit, svo um.
Ad skipta 9 i tva þafna þasta, en i hvorum
þasti ein 4, og fl. mætti telja. Þá kónar mi
nefndin þetta med þess, ad til gæina ekki

23
hvers þess getu ráðid gátunnar, og hvern ^{ig eigi} þad ráða
þess. Hugmyndin i fyrstu þess þá vist verid
þannig, ad skemmta þátt öllum lesendum
Þjallpara med þessum gátum; en hvaða skemmtun
er ad reyna eiga ad ráða þess, getu þad ekki,
og þá er ekki ad vita ráðningunnar.

En þessum hugsa eg, ad þad er ekki högt,
ad hvenja ráðninguna, ef þú er á ein hvern
veg sit, þá þad megi kanna þess ráða þess á fleiri
veg, i reypad draza 22 frá 20, má þannig gæin;
 $10-10 \div 22 = 88$. Þetta er álitu sit og ad draza
22 frá tveimur xx, þú hvostr þess þá hálfvit-
laust. — Undarlegt má þad heita ad flesti
vilja leyna einu situ nafni.

Indridi G. Sveinsson.

Um tilbúningu vermi beða

Þess hvern þann um stunda vill þess þess
þess i emáum etil þess má heita einisandi ad hafa
i gædi einum þess en þess. Vermit, og med þess
ad eg get hugsað ad lesendum þess ulads er ekki

skal leggja áburðin í gryffinn, í ev. þyngslag
ad það nemi frá 1 1/2 - 2 fet allt eptir því hve enni
það er ad vorinn, og hverjar justu eiga ad renntast
í bedinn. Þatt er og ad leggja undir áburðin dælitid
moldarlag l. d. 1-2 þuml. ef undirlagid er mat. en
þess háttu. En afaná áburðinn skal fylla sand
þendi mold, (sem inn hefir erid flutt) sem evan
6-8 þuml, þykkulagi. En áður en moldarlag þetta
er látid skal setja kassan niður og skoda vel, með
hinum heita áburði, sem verður ad vera töluvert
mikil í þringum kassan. Ad ridustu er bedid
jafnad, og maldin í því látin hallast afuslitid til
endurs og gluggarni setur yfir.

Eptir sem svarar 2-4 daga, þá er hitinn hefir
jafnad sig í bedinn má rá í það, en nestum
avallt er breid ráð í þessum bedin, svo er það kallad
þegar þeim er dreyft yfir bedid úr hendi ein, an
þess ad það falli eptir nokkri reglu niður, þopilega
þitt mun ráð vera í bedid ef 2 þra falla á Svæn þ þuml
þá veit ég til ad margir hafa það margfalt þetta, en
það er sángt, það þessum justim er. Þá bíid er
ad dreifu þessum yfir bedid þá skal dreifu moldar

lagi yfir það sem svarar 4-5 rim um þess máli þess
þess er ráð er, því ad í því dýpi er þess þess,
mold ar laginn skal er þess afuslitid niður, þess
þá betur saki í bedinn er það gjört og jafnað þess
yfir. Af þess yfir mold ar lagid eptir ad bíid er ad þess
þess niður, skal rá afuslitid af saki er það til, það
þess einnig til ad halda þess þess rana í bedinn.
Ad er engid er frá bedinn skal þess gluggarni með
þess, þess þess til ad þess þess þess, þess
er má er bedid standa þess til yfir þess ad koma, þess
er einnig nauðsynlegt ad hafa þá þess þess gáð er
þess til ad deginum til, er sjálf sagt ad þess.

Þess er yfir þess ad koma verður þess einnig ad tala
það sem afaná gluggarna vor látid heldur og einnig
gluggarna sjálfa þess þess þess og þess, er
til þess ad veita þessum nozi þess leyt og þess.
Þess er mikil hiti í bedinn ad það nemi frá 12-15
er mun það vera þess þess. Þatt er ad hafa þess
til ad þess undir gluggarna þess mámi þess af
skal til þess ad tala þá alveg af, ef mikil hiti er í
bedinn verður etundum ad hafa þá undir þess á nít -
ummi því hitinn á nít ummi má eigi vera meiru en

9-10-°C, ad deginum má ham gítur á miðri vru
frá 15-25°C.

Vökva þarfi beðinn og snal þad helst gjör
smemma á norðanna, einkum sí Kall vedvátun
Talið er og gott að hafa afus lítið af þvögi saman
við vatnið sem vökvað er með, og vatnið sem
vökvað er með smíð: helst vera volgt, þad er að
regju látið standa í Kerri í gárdinum, að minnsta
Korti í degum áttu er vökvað er með þvi.

Einu þvögu.

Þess snal getið að eru uppá gátur
þess er voru í viddasta tölu bladi þvögu
gátu ekki komið í þessu bladi, þvi er hefi
eigi borið sáðning þess frá þessu andi
vitnefnd.

Þitnefndin.

Til gamans.

Mádu nonnu fir til Akuseyrar og máti 9 álorudum
þessum, sem hvar er 9 þoka. Í hverjum þoka eru 9 Kelli
og hvar Kötun átti 9 Kellingar. Kellingar, Ketur, þokur
og þokur. Hvermanji fóru til Akuseyrar?